

Túlírt szonett

[2011. február]

Tán nem hiszed, hogy vége van a nyárnak,
hogy már csak a csupasz fák,
a sárga, rozsdás levelek várnak,
fölötted beborult az ég?!

Csattog már karma a halálnak –
így érzed, ugye?
Odaadtad magad keselyűnek, sakálnak,
hiába könyörögsz a vágnak,
minden azt üvölti: elég!

Elég, elég... De nem elég soha,
nem lehet még magadnak alkonya,
nem lehet este – dél se volt!

Olyan tiszta vagy és boldogtalan,
fáradt lovad bólogat s ellovan –
rajtad se sár, se folt.

Rajtad egy tiszta rabruha,
tiszta csíkok, csíktalan álom,
a sárba vágysz, de égbe jutsz,
jólnevelt csíkokkal ha futsz,
szegény barátom!

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Demény Péter

